Χρήστος Τερζίδης

ΑΔΕΙΑ ΔΩΜΑΤΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ **ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

ΑΔΕΙΑ ΔΩΜΑΤΙΑ
Συγγραφέας: Χρήστος Τερζίδης
Διόρθωση-Επιμέλεια: Παναγιώτης Τουρίκης, Αντωνία Γουναροπούλου
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Απόστολος Δ. Τσιοβάρας / www.cursor.gr

© 2014, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Χρήστος Τερζίδης

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2014

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-569-084-7

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Η αρχική μου διάθεση όταν παρέδιδα το *Άδεια Δωμάτια* ήταν να το αφιερώσω σε όσους παλεύουν ενάντια στην εικόνα που έχουν πλάσει οι άλλοι γι' αυτούς και σε όσους αποτέλεσαν τους καταλύτες για την έμπνευσή μου.

Τον Gary Moore
Τον Javier Bardem (για την ερμηνεία του στο *Biutiful*)
Και τον Τίμο Τιμοθέου.

Όλα αυτά μέχρι την Τετάρτη 12 Μαρτίου. Ήταν η ημέρα που κατέρρευσε το κτίριο στη διεύθυνση 116th & Park Av. στο East Harlem της Νέας Υόρκης. Μέσα σε αυτό το κτίριο βρισκόταν ο Αντρέας. Ο καλύτερός μου φίλος στη μητρόπολη του κόσμου...

Εκείνη την ημέρα βρισκόμουνα στο Austin του Texas για ένα από τα μεγαλύτερα μουσικά συνέδρια. Είχα φτάσει εκεί Κυριακή πρωί. Όλη την προηγούμενη εβδομάδα βρισκόμασταν σχεδόν κάθε βράδυ με τον Αντρέα. Ήμασταν μαζί και το Σάββατο βράδυ πριν πετάξω. Η Νέα Υόρκη είχε αρχίσει να βγαίνει από έναν χειμώνα ιδιαίτερα βαρύ. Ο καιρός είχε μαλακώσει και οι πολικές θερμοκρασίες των προηγούμενων ημερών είχαν δώσει τη θέση τους σε νούμερα λίγο κάτω από το μηδέν. Αυτή η αίσθηση έμοιαζε με το άρωμα της άνοιξης που ερχότανε. Αφού ήπιαμε τα ποτά μας στο East Village, καταλήξαμε μετά από μια βόλτα στη Union Square να μιλάμε για άσχετα πράγματα. Είχε πάει τεσσερσήμισι το πρωί και εγώ την άλλη μέρα πετούσα. Έπρεπε να φτιάξω τα πράγματά μου. Έσφιξα το χέρι του. Ήταν η τελευταία φορά.

«Δεν σου έχω πει ότι έχω χτίσει έναν χαρακτήρα πάνω σου στο νέο μου βιβλίο» του είπα.

Με κοίταξε με απορία.

«Βέβαια τον έκανα λίγο πιο αλήτη από εσένα αλλά θα σου αρέσει ο τυπάς νομίζω».

Το βλέμμα του γέμισε περηφάνια. Ένα είδος περηφάνιας που την έχεις όταν ο φίλος σου, με έναν μοναδικό τρόπο, σου δείχνει πόσο σημαντικός είσαι γι' αυτόν. Ήταν η τελευταία φορά που είδα τα μάτια του.

«Περιμένω πώς και πώς να το διαβάσω» μου πέταξε καθώς μου γύρισε την πλάτη και χώθηκε κάτω από την επιφάνεια της πόλης για να πάρει το μετρό.

Ο Αντρέας δεν το διάβασε ποτέ. Βρέθηκε μετά από ένα εικοσιτετράωρο αγωνίας στα συντρίμμια του κτιρίου. Το πτώμα του ήταν σε τόσο κακή κατάσταση που αναγνωρίστηκε μόνο από τα ρούχα που φορούσε.

Ο Αντρέας χάθηκε σαν ένας πραγματικός ροκ σταρ μέσα στις φλόγες, στην άβυσσο μαζί με την κιθάρα του. Αυτή την εικόνα διάλεξα να κρατήσω στη μνήμη μου.

Το πρωί της Πέμπτης 12 Μαρτίου, μετά τα επώδυνα νέα, κατάλαβα για μία ακόμη φορά γιατί γράφω. Η αγωνία να κρατήσω το σύμπαν μου αναλλοίωτο και ενωμένο στο πέρασμα του χρόνου.

Τα *Άδεια Δωμάτια* κρύβουν πολύ θάνατο στις σελίδες τους. Τον Αντρέα, τον Τίμο, τον Gary. Δεν το επέλεξα εγώ. Το τέλος είναι πάντα κοντά...

Αλλά το τέλος δεν θα μπορέσει ποτέ να διαλύσει τις μορφές των ανθρώπων αυτού του βιβλίου. Έχει ηττηθεί.

Στον παντοτινό μου φίλο Αντρέα Παναγόπουλο.

Χρήστος Τερζίδης

ΑΔΕΙΑ ΔΩΜΑΤΙΑ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2010

Κρατούσε στην αγκαλιά του ένα μωρό τη στιγμή που άρχισε να ακούγεται η μουσική. Έσκυψε το κεφάλι και το κοίταξε. Το βρέφος ήσυχο τον κοιτούσε και αυτό. Τα μάτια του... Τα μάτια του σαν να ζητούσαν κάτι. Σαν να προσπαθούσαν να μιλήσουν. Θλιμμένα... Κάτω από το αριστερό του ματάκι ένα μεγάλο μοβ πρήξιμο ξεχώριζε. Από έναν απροσδιόριστο πόρο άρχισε σιγά σιγά να ξεχωρίζει μια κόκκινη κηλίδα. Φούσκωσε σαν ένα κεράσι και μετά έσκασε. Μετατράπηκε σε ένα μικρό κόκκινο ρυάκι στο πρόσωπο του βρέφους. Αίμα... Το μωρό συνέχιζε να κοιτάει ήσυχο τον Μάνο. Δεν φαινόταν να πονάει. Απλώς τα ματάκια του ήταν θλιμμένα... Πώς μπορούν να γνωρίζουν τη θλίψη τα μάτια ενός μωρού; Μιας αγνής ψυχής; Μήπως κουβαλάνε τη θλίψη μιας πρότερης ζωής; Που θα έρθει να τη σβήσει και να τη στείλει στη λήθη η αγωνία και ο πόνος της τωρινής, όταν αυτή μετατραπεί σε θλίψη και κυριαρχήσει στη ματιά ενός απομονωμένου εφήβου. Ενός απογοητευμένου νέου. Ενός παραιτημένου μεσήλικα...

Ο Μάνος αναρωτήθηκε για το πρήξιμο. Είχε πέσει το μωρό; Ή κάποιος το είχε χτυπήσει; Και αν κάποιος το χτύπησε, μήπως ήταν αυτός; Τράβηξε το βλέμμα του. Προσπάθησε να θυμηθεί...

Ήταν αυτός που το χτύπησε; Η μουσική άρχισε να δυναμώνει σε έναν γνωστό ρυθμό. Τι του θύμιζε αυτή η μουσική; Τι του θύμιζε; Τρυπούσε το κεφάλι του τώρα. Ακουγόταν όλο και πιο

δυνατή. Σαν να έπαιζε από κάπου βαθιά μέσα του. Ξαφνικά όλα έγιναν άσπρα...

Ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Ένιωθε μια μεμβράνη να έχει καλύψει τις βλεφαρίδες του και να εμποδίζει την κίνησή τους. Συνέχισε να ανοιγοκλείνει τα μάτια του. Κάτι υπήρχε εκεί. Ένιωθε κάτι υγρό στις άκρες των ματιών του. Συνέχισε να εστιάζει σε μια άσπρη επιφάνεια απέναντί του. Η μουσική ακουγόταν τώρα σταθερή. Βρισκόταν σε κάποιο χώρο.

Κατάλαβε ότι κρύωνε. Ένιωθε τους μυς του να πονάνε. Τεντώθηκε κάτω από τα σκεπάσματα. Κοιμότανε. Ονειρευόταν.

Το κινητό, που ήταν πάντα αφημένο στο κομοδίνο δίπλα του, συνέχισε να αναπαράγει ένα παλιό αγαπημένο του κομμάτι. Κάποιος τον καλούσε. Δεν είχε τη δύναμη να απαντήσει και απλώς το άφησε να χτυπάει. Μέχρι που σίγησε.

Ησυχία. Έμεινε για λίγη ώρα να κοιτάει το ταβάνι. Αυτός που τον καλούσε προφανώς δεν είχε τη διάθεση να επιμείνει.

Έτρεξε το χέρι του κάτω από το πάπλωμα. Ένιωσε ζεστό το σώμα του. Και όμως κρύωνε. Μήπως αρρώσταινε; Στριφογύρισε στο κρεβάτι για λίγο και μετά έμεινε ακίνητος. Θα μπορούσε να τον πάρει πάλι ο ύπνος. Τα μάτια του όμως, σαν να μην ήθελαν να τον υπακούσουν, έμειναν ορθάνοιχτα. Έβγαλε το ένα χέρι από το πάπλωμα και έτριψε το δεξί του μάτι για να το καθαρίσει από τις τσίμπλες. Δεν θα τα κατάφερνε να ξανακοιμηθεί. Σκέφτηκε να σηκωθεί να κοιτάξει την ώρα αλλά μετά συνειδητοποίησε ότι δεν είχε σημασία ό,τι ώρα και να ήτανε. Τα ωράρια είχανε βγει από τη ζωή του εδώ και πολύ καιρό.

Ζούσε πλέον σε μια προσωπική, αυτορρυθμιζόμενη insomnia, που τον κρατούσε απομονωμένο στο δικό του σύμπαν. Στον δικό του κόσμο. Κάτι που πάντοτε ποθούσε.

Πέταξε με μια απότομη κίνηση τα παπλώματα και ανακάθισε στο κρεβάτι. Οι γυμνές πατούσες του συνάντησαν το παγω-

μένο ξύλινο παρκέτο. Μια κρύα δυσάρεστη αίσθηση ένιωσε να διαπερνάει το κορμί του. Ήταν αυτή η αίσθηση που του έλεγε κάθε μέρα καλημέρα. Σε αυτό το άδειο δωμάτιο...

Κοίταξε τα πόδια του. Το δέρμα είχε αρχίσει να ζαρώνει σε μερικά σημεία γύρω από τα δάχτυλα. Το μεγάλο του νύχι στο αριστερό πόδι είχε μια τεράστια κίτρινη κηλίδα που σε μερικά σημεία έπαιρνε ένα μοβ χρώμα φανερώνοντας προφανώς κάποιο είδος μυκητίασης. Κούνησε τα δάχτυλα. Θυμήθηκε τα πόδια του πατέρα του. Σκέφτηκε ότι ήταν ίδια...

Σήκωσε το βλέμμα προς το ηλεκτρονικό ρολόι της κουζίνας. Έγραφε δέκα και είκοσι. Μείον μία ώρα που πήγαινε μπροστά, εννιά και είκοσι.

Πήρε στα χέρια του το κινητό. Έτρεξε στο μενού για να δει ποιος τον ξύπνησε τόσο νωρίς. Ήταν Κυριακή πρωί.

Η κλήση ήταν από Ελλάδα. Κοίταξε το νούμερο. Ήταν από κάποιο κινητό που δεν το γνώριζε. Νωρίς απόγευμα Κυριακής στην Ελλάδα, ποιος να τον θυμήθηκε;

Σηκώθηκε και περπάτησε προς το παράθυρο. Τράβηξε τη γαλάζια κουρτίνα και κοίταξε έξω. Ο ήλιος, ο οποίος είχε κάνει την εμφάνισή του ξανά τις τελευταίες ημέρες, κυριαρχούσε και σήμερα. Παρ' όλα αυτά δεν έδειχνε ικανός ακόμα να εξαφανίσει τα χιόνια που υπήρχαν μπροστά στην τζαμόπορτα και κάλυπταν τη μικροσκοπική αυλή του. Χιόνιζε για τέσσερις συνεχόμενες ημέρες την προηγούμενη εβδομάδα και το κρύο κρατούσε καλά, διατηρώντας έτσι τον όγκο του χιονιού. Ακούμπησε τέσσερα δάχτυλα στο τζαμί. Παγωμένο σαν ένα ποτήρι γεμάτο παγάκια. Το τζάμι θόλωσε γύρω από τα δάχτυλα.

Σκέφτηκε το κρύο και κατάλαβε ότι φορούσε μόνο τα εσώρουχά του. Έσκυψε δίπλα στην τζαμόπορτα, όπου υπήρχε το κλιματιστικό του χώρου. Μια ηλεκτρονική ένδειξη έδειχνε τον αριθμό πενήντα έξι. Την αγνόησε. Ποτέ δεν είχε καταφέρει να

μπει στη διαδικασία αποκωδικοποίησης της θερμοκρασίας σε βαθμούς Φαρενάιτ. Πάτησε επανειλημμένα ένα κουμπί μέχρι να σβήσει ένα λαμπάκι που υπήρχε δίπλα από την ένδειξη stand by και να ανάψει αυτό που υπήρχε δίπλα στην ένδειξη heat.

Μια πρώτη ριπή κρύου αέρα από το μηχάνημα τον χτύπησε στο σώμα όπως κάθε πρωί. Μετακινήθηκε στο πλάι και μπροστά στην τζαμόπορτα πάλι. Κοίταξε προς τα απέναντι διαμερίσματα.

Βρισκόταν στο ισόγειο μιας μεγάλης εσωτερικής αυλής ενός συγκροτήματος διαμερισμάτων κοινής διαχείρισης. Ένας ξύλινος φράχτης ύψους δύο μέτρων οριοθετούσε τη μικροσκοπική αυλή του και εμπόδιζε τα βλέμματα των ενοίκων που βρίσκονταν στον μεγάλο κοινόχρηστο χώρο. Οι ένοικοι όμως των απέναντι διαμερισμάτων που βρίσκονταν από τον πρώτο όροφο και πάνω μπορούσαν να δουν πολύ καθαρά μέσα στο μικρό στούντιο που έμενε.

Το βλέμμα του έτρεξε στα απέναντι μπαλκόνια και παράθυρα του τετραώροφου κτιρίου. Κανένα σημείο ζωής. Με την άκρη του δεξιού ματιού έπιασε μια κίνηση. Έστρεψε το βλέμμα προς το απέναντι γωνιακό διαμέρισμα του δεύτερου ορόφου. Ο γνωστός τύπος καθόταν και κάπνιζε το τσιγάρο του στο μπαλκόνι παρατηρώντας το δωμάτιο του Μάνου. Ένας αδύνατος, ψηλός σαραντάρης. Φορούσε γυαλιά μυωπίας με έναν μεγάλο μαύρο σκελετό. Πίσω από τα αυτιά του οι βραχίονες των γυαλιών εξαφανίζονταν μέσα στα μαύρα του μαλλιά, τα οποία όμως απουσίαζαν παντελώς στην κορυφή του κρανίου. Ντυμένος πάντα με τα ίδια ρούχα. Τζιν παντελόνι και πουκάμισο και ένα σκούρο μπλε γιλέκο. Οι δύο άντρες βρέθηκαν να κοιτάνε ο ένας τον άλλον. Μετά από λίγο, ο άντρας από το απέναντι διαμέρισμα άφησε το τελευταίο σύννεφο καπνού να αποδράσει από το στόμα του και να εξαϋλωθεί στον χειμωνιάτικο αέρα και εξαφανίστηκε στο εσωτερικό του διαμερίσματός του.

Ο Μάνος παρέμεινε να κοιτάει έξω από την τζαμόπορτα. Στεκόταν εκεί με τα εσώρουχα. Τον πρώτο καιρό προσπάθησε να είναι διακριτικός και έκλεινε τις κουρτίνες του μικρού στούντιο όταν δεν ήταν τελείως ντυμένος. Δεν ήθελε να προκαλεί, δεν ήθελε να τον κοιτάνε. Με τον καιρό όμως συνήθισε τα αδιάκριτα βλέμματα και πέρασε από τη διακριτικότητα στη σφαίρα της αδιαφορίας. Απάθειας... Ας κοιτούσε όποιος ήθελε. Ακόμα και γυμνός θα μπορούσε να κυκλοφορεί και να μην τον νοιάζει τίποτα. Κι ας καταλάβαινε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον τύπο απέναντι. Είχε συνηθίσει πια. Ειδικά σε αυτή την πόλη...

Έφυγε από την τζαμόπορτα και προχώρησε προς την τουαλέτα που βρισκόταν δίπλα στην είσοδο του στούντιο. Έριξε νερό στο πρόσωπό του και προσπάθησε να στρώσει με τα δάχτυλα τα μαλλιά του. Κοιτάχτηκε στον μεγάλο καθρέφτη. Τα μάτια του φαίνονταν κουρασμένα. Κοιμόταν τις τελευταίες μέρες σχεδόν κάθε βράδυ πριν τα μεσάνυχτα. Δεν είχε τι άλλο να κάνει. Δεν είχε διάθεση να γράψει. Δέκα, έντεκα, καμιά φορά και δώδεκα ώρες ύπνου. Και πάλι έδειχνε κουρασμένος. Τα αξύριστα γένια του φαίνονταν τα περισσότερα γκριζαρισμένα. Αντίθετα από τα μαλλιά του, όπου μπορούσε να ξεχωρίσει μόνο ελάχιστες άσπρες τρίχες στο πλάι. Δεν μπορούσε να το εξηγήσει αυτό. Γιατί να ασπρίζουν πιο γρήγορα τα γένια του;

Σκούπισε το πρόσωπό του με μια πετσέτα που έζεχνε σαν ξεχασμένο σεντόνι σε υγρή αποθήκη ξενοδοχείου τρίτης κατηγορίας και βγήκε από το μπάνιο. Ακριβώς απέναντι υπήρχε μια δίφυλλη πόρτα μιας μικρής αποθηκούλας που έπαιζε τον ρόλο της ντουλάπας. Άνοιξε το φως από τον διακόπτη που υπήρχε στα δεξιά της πόρτας και έκανε ένα βήμα μέσα στην ντουλάπα. Στα αριστερά του υπήρχαν σε μια σειρά από κρεμάστρες μερικά μπουφάν, σακάκια και παντελόνια. Από πάνω ένα ράφι όπου στοιβάζονταν μπλούζες και πουλόβερ. Τράβηξε μια γκρι

μπλούζα και την κρέμασε στο αριστερό μπράτσο του. Έκανε την ίδια ακριβώς κίνηση για ένα σκούρο γκρι τζιν και ένα χακί μπουφάν. Έσκυψε και με το δεξί του χέρι σήκωσε ένα ζευγάρι μαύρα μποτάκια timberland.

Βγήκε από την «ντουλάπα» και πέταξε τα ρούχα στον καναπέ που βρισκόταν στη μέση του στούντιο. Μπροστά στον καναπέ ένα γυάλινο τραπεζάκι και απέναντι μια τηλεόραση. Απέναντι από το χαμηλό διπλό κρεβάτι, που βρισκόταν στη μία γωνία του χώρου, ένα μικρό σύνθετο από άσπρο κόντρα πλακέ ήταν βιδωμένο στον τοίχο ακριβώς δίπλα στην ντουλάπα. Ένα μαύρο ομοίωμα ενός ελέφαντα και κάποια αλλά σουβενίρ από διαφορετικές χώρες του κόσμου, όλα ενθύμια του ιδιοκτήτη που του νοίκιαζε το στούντιο, βρίσκονταν στις προθήκες του. Το μοναδικό αντικείμενο που είχε να κάνει με τον Μάνο ήταν ένας σωρός νομισμάτων μικρής αξίας και ένα πακέτο προφυλακτικά που, για κάποιο λόγο που είχε ξεχάσει, είχε αγοράσει πριν από μήνες και παρέμενε εκεί αχρησιμοποίητο.

Στην ίδια πλευρά του δωματίου και ανάμεσα στο σύνθετο και στην κουζίνα, υπήρχε ένα μεταλλικό τραπέζι με ένα μοντέρνο μεταλλικό αμπαζούρ και έναν μικρό στρογγυλό καθρέφτη στον τοίχο. Η περιφέρεια του καθρέφτη σχηματιζόταν από μια σειρά μικρών κομματιών γαλάζιου και σκούρου μπλε γυαλιού. Ο καθρέφτης αυτός του θύμιζε καλοκαίρι. Ελλάδα. Κάποιο νησί...

Δύο πλαστικές διαφανείς καρέκλες συμπλήρωναν τη σύνθεση του τραπεζιού. Πάνω στη μία από αυτές ήταν πεταμένο ένα ζευγάρι σκούρα πράσινα ισοθερμικά εσώρουχα. Με μηχανικές κινήσεις τα φόρεσε. Μετά τράβηξε με δυσκολία το τζιν παντελόνι από πάνω τους. Πήρε τα μποτάκια και κάθισε στον καναπέ απέναντι από την τηλεόραση. Στο τραπεζάκι μπροστά του υπήρχε το τηλεκοντρόλ. Το κοίταξε. Ήταν αφημένο και αχρησιμοποίητο στην ίδια θέση για πολλές εβδομάδες. Κοίτα-

ξε τη μαύρη οθόνη απέναντί του. Πίσω της, στον τοίχο, ήταν κρεμασμένα δύο κάδρα. Δύο διαφορετικοί, γυαλιστεροί προφυλακτήρες τυπικών αμερικανικών αμαξιών της μεταπολεμικής περιόδου. Pop art; Δεν μπορούσε να πει με σιγουριά. Ποτέ δεν ήταν καλός με τα εικαστικά.

Με ένα σπρώξιμο των ποδιών φόρεσε τα μποτάκια και σηκώθηκε όρθιος. Πέρασε από το κεφάλι του την γκρι μπλούζα και την έστρωσε πρόχειρα πάνω του. Φόρεσε και το μπουφάν και σήκωσε το φερμουάρ μέχρι πάνω. Πήρε το διαβατήριό του από το τραπέζι όπου ήταν αφημένο και το έβαλε στην αριστερή τσέπη του παντελονιού του. Έκανε ένα βήμα πλάγιο προς την κουζίνα και άνοιξε ένα ντουλάπι πάνω από τον νεροχύτη. Μια σειρά από πράσινα φλιτζάνια ήταν αναποδογυρισμένα. Σήκωσε ένα από αυτά αποκαλύπτοντας έναν πάκο με χαρτονομίσματα. Τα πήρε στο χέρι του και τα μέτρησε. Ξεχώρισε λίγα από αυτά και τα έβαλε στη δεξιά τσέπη του παντελονιού. Επέστρεψε τα υπόλοιπα στην κρυψώνα τους.

Γύρισε πάνω από το τραπέζι. Πήρε έναν μαύρο σκούφο και τον φόρεσε στο κεφάλι καλύπτοντας τα αυτιά του. Κάτω από τον σκούφο υπήρχε ένα ζευγάρι γάντια. Τα πήρε και τα κράτησε στο αριστερό του χέρι. Ο σκούφος και τα γάντια βρίσκονταν πάνω σε μια μαύρη θήκη ενός μικρού φορητού υπολογιστή. Πήρε τη θήκη, με τον υπολογιστή μέσα, έκλεισε το φερμουάρ της και την έχωσε κάτω από την αριστερή του μασχάλη. Τέλος πήρε το κινητό του και ένα ζευγάρι κλειδιά από το κομοδίνο και βάδισε προς την έξοδο.

Αφού κλείδωσε το διαμέρισμα, προχώρησε σε έναν μικρό διάδρομο και βρέθηκε σε έναν κλειστό χώρο που αποτελούσε τη μία πλευρά της κοινόχρηστης αυλής. Ο χώρος ήταν κλεισμένος με γυαλί και είχε διαφορετικά μηχανήματα γυμναστικής. Προχώρησε στην άκρη αυτού του χώρου και, αφού κατέβηκε

πάρει από τις γυναίκες της πόλης. Μια ματιά, ένα χαμόγελο. Τίποτα άλλο.

Σταμάτησε σε μια διάβαση. Δίπλα του ένας κλασικός Αμερικανός πιτσιρικάς, με αγγλοσαξονικές ρίζες και κορδωμένο κορμί, σαν να του άνηκε η μισή πόλη, μιλούσε δυνατά και επιδεικτικά στο κινητό του.

«Θυμάσαι το πάρτι της Ντάνα που πήγαμε πριν από λίγο καιρό;... Την Άντρα τη θυμάσαι;... Λοιπόν, άκου, μεγάλε. Πρέπει να βρούμε κάποιον να την ξεσκίσει!... Όχι, όχι, δεν θα τη γαμήσεις εσύ... Είναι καλή γκόμενα αλλά θέλω να τη γαμήσει κάποιος άλλος. Όχι εσύ... Εγώ την έχω γαμήσει. Δεν την ξαναγαμάω... Έχει αυτές τις φαντασιώσεις ότι τον παίρνει από δύο ταυτόχρονα... OK... OK... OK. Ο Άντονι θα τη γαμήσει και μετά εσύ, αν θέλεις ακόμα».

Έφτασε στον σταθμό και άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες που είχαν τη σήμανση Uptown, Queens. Έβγαλε από το διαβατήριό του ένα εισιτήριο και το πέρασε μέσα από μια μεταλλική σχισμή. Μετά έσπρωξε την μπάρα.

Κατέβηκε στο κατώτερο επίπεδο για να πάρει το τρένο με τη σήμανση Ε. Λίγος κόσμος περίμενε στην πλατφόρμα. Κοίταξε κάτω, στις ράγες του τρένου. Σε μερικά σημεία υπήρχε νερό και σχημάτιζε μικρές λιμνούλες. Σε μία από αυτές ένας αρουραίος καθόταν μυρίζοντας τον αέρα. Δίπλα του μερικά σκουπίδια. Κάποια χαρτιά από σνακ, ένα εισιτήριο, ένα άδειο πλαστικό μπουκάλι από τσάι. Κάρφωσε το βλέμμα του πάνω στο κατοικίδιο του νεοϋορκέζικου μετρό. Ο αρουραίος συνέχιζε να κουνάει σπασμωδικά τα μουστάκια του. Σήκωσε για λίγο το κεφάλι και το γύρισε προς τη μεριά του. Τώρα ο Μάνος και ο αρουραίος κοιτιόνταν στα μάτια. Έμειναν να κοιτάζονται έτσι για μερικά δευτερόλεπτα. Ο Μάνος δεν μπορούσε να τραβήξει τη ματιά του από τον αρουραίο. Έμοιαζε μαγνητισμένος.

Και μετά, τελείως ξαφνικά, ο αρουραίος πήδηξε προς το μέρος του! Αυτός πισωπάτησε ενστικτωδώς. Ο αρουραίος εξαφανίστηκε κάτω από την πλατφόρμα, την ίδια ώρα που μια δυνατή ριπή αέρα χτύπησε το πρόσωπο του Μάνου. Δευτερόλεπτα αργότερα ακούστηκε ο θόρυβος που έκανε πάνω στις ράγες το τρένο που πλησίαζε. Ο Μάνος έβγαλε τον σκούφο του και προχώρησε στην άκρη της πλατφόρμας. Κοίταξε κάτω. Ο αρουραίος δεν φαινόταν πουθενά. Έμεινε εκεί να κοιτάζει όσο ο θόρυβος δυνάμωνε, αλλά το τρωκτικό φαινόταν εξαφανισμένο. Το φως των προβολέων του τρένου που πλησίαζε σαν να τον ξύπνησε και έκανε ένα βήμα πίσω, λίγες στιγμές πριν τα βαγόνια σταματήσουν μπροστά του.

Μπήκε στο τρένο και κάθισε. Έβγαλε τα γάντια του και τα κράτησε μαζί με τον σκούφο. Λίγος κόσμος καθόταν στις πλάγιες θέσεις. Το μυαλό του σαν να είχε μείνει στο τρωκτικό που είχε αφήσει πίσω του στον σταθμό. Έκανε έναν περίεργο συνειρμό και ένα τραγούδι ξεπήδησε από μέσα του.

You walk, walk with me
With your hips swinging like a chandelier
And your head drops to your knees
But your eyes they got desire
Because your eyes, your eyes, your eyes they burn like fire
Your eyes, your eyes, your eyes they burn like fire

Σκέφτηκε... Πότε να άκουσε τελευταία φορά αυτό το τραγούδι; Σίγουρα όχι σε αυτή την πόλη. Ήταν όμως τόσο ζωντανό μέσα του. Θυμήθηκε τώρα το πρωινό του όνειρο. Τα μάτια του βρέφους. Νόμισε ότι αυτό το όνειρο είχε χαθεί μετά το ξύπνημα. Και όμως ήταν πάλι εδώ. Ζωντανό.

Because your eyes, your eyes, your eyes they burn like fire
Your eyes, your eyes, your eyes they burn like fire

Σηκώθηκε μετά από λίγα λεπτά για να κατέβει από το τρένο. Έπρεπε να αλλάξει γραμμή. Ακολούθησε τη σήμανση για το τρένο 6. Ανεβοκατέβηκε κάποια επίπεδα μέχρι να φτάσει στην πλατφόρμα για Uptown. Περισσότερος κόσμος περίμενε τώρα εδώ. Ένας πλανόδιος μουσικός έπαιζε σε μια κιθάρα το «Dust In The Wind». Λίγο πιο δίπλα ένας ρακένδυτος μαύρος έψαχνε έναν σκουπιδοτενεκέ. Κανένας δεν έδειχνε να τους δίνει σημασία.

Πήρε το τρένο που έφτασε και κατέβηκε μετά από τρεις στάσεις. Ανέβηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε τις σκάλες αναζητώντας τον φρέσκο αέρα και τον ήλιο. Μόλις βγήκε στην επιφάνεια έμεινε για λίγο ακίνητος αναπνέοντας βαθιά με κλειστά τα μάτια. Άναψε τσιγάρο και συνέχισε τον δρόμο του χωρίς να φορέσει τα γάντια του ή τον σκούφο. Δεν ένιωσε να τα χρειάζεται. Χώθηκε μετά από μερικά μέτρα στο Starbucks.

Δεν υπήρχε πολύς κόσμος. Περίμενε πίσω από έναν ευτραφή μεσήλικα και παρήγγειλε έναν grande Americano. Βρήκε τη θέση του σε μια γωνία απέναντι από μια νεαρή μητέρα με ένα καροτσάκι και δίπλα σε δύο κοπέλες, γύρω στα είκοσι πέντε, που σχολίαζαν τη χτεσινή τους έξοδο.

Άρχισε να παρατηρεί τον κόσμο. Σκέφτηκε να ανοίξει τον υπολογιστή. Ήθελε όμως λίγο ακόμα χρόνο. Να συγκεντρώσει τις σκέψεις του. Να τις νιώσει να τον γεμίζουν πριν αποφασίσει να τις απελευθερώσει.

Τράβηξε το κινητό από την τσέπη του παντελονιού και κοίταξε την οθόνη. Μια κλήση την ώρα που ήταν στο μετρό. Κοίταξε το νούμερο. Το ίδιο νούμερο από Ελλάδα. Το άφησε κάτω. Ποιος να ’ταν;

Το μυαλό του γύρισε στην Ελλάδα. Είχε περάσει περίπου ένας χρόνος που την άφησε πίσω. Του λείπανε πράγματα αλλά δεν μετάνιωνε για την απόφασή του. Είχε αποφασίσει να παλέψει για να υποστηρίξει αυτή την απόφαση. Για να αποδείξει σε όλους ότι ήταν δυνατός. Τόσο δυνατός που μπορούσε να πετύχει και μακριά από την πατρίδα του. Σε μια ξένη χώρα. Μόνος. Σε μια πόλη όπου η επιτυχία μοιάζει σαν όνειρο όταν έρχεται...

Ήθελε να παραμένει προσγειωμένος. Προσηλωμένος στη δουλειά του. Να μην κάνει μεγάλα όνειρα. Θα έρχονταν και αυτά. Θα γίνονταν πραγματικότητα. Έπρεπε να πιστεύει σε αυτό. Έπρεπε... Προς το παρόν όμως ήταν ένας απλός παρατηρητής.

Με επιτυχία έκανε χρόνια ραδιόφωνο πίσω στην Ελλάδα και ήτανε και πετυχημένος αρθρογράφος. Του είχε εξασφαλίσει οικονομική άνεση αυτό. Γνωριμίες. Προσβάσεις. Ήτανε καταξιωμένος. Σεβαστός σε μεγάλο κύκλωμα. Οι άνθρωποί του τον έβλεπαν σαν ήρωα, τον θαύμαζαν. Είχε ξεχωρίσει.

Αυτή η επαγγελματική όμως επιτυχία με τα χρόνια δημιούργησε μια τροχοπέδη στο μεγάλο του όνειρο: να γράψει. Να γίνει συγγραφέας. Οι υποχρεώσεις του στραγγάλιζαν τον χρόνο. Δούλευε δεκαέξι ώρες την ημέρα για πολλά χρόνια. Και δεν ήταν μόνο ότι δεν είχε τον χρόνο. Η εργασία του σαν δημοσιογράφου ένιωθε ότι ευνούχιζε κάθε πιθανότητα δημιουργικής έκφρασης. Για να παραμείνει επιτυχημένος έπρεπε να παραμείνει προσηλωμένος στους αποστειρωμένους κανόνες της δημοσιογραφίας. Ζούσε καλά και τα είχε καταφέρει μόνος του. Δεν είχε κάτι άλλο εκτός από τη δουλειά του και τον εαυτό του. Δεν είχε στήριξη από κανέναν. Δεν είχε στήριξη από την οικογένειά του...

Για πολλούς φάνταζε σαν αυτοκτονία η απόφασή του να μετακομίσει στην Αμερική. Να παρατήσει όλα όσα είχε χτίσει και μια πετυχημένη ζωή και καριέρα για να κυνηγήσει το ασύλλη-

πτο. Το αδύνατο. Γι' αυτόν όμως ήταν η ύστατη πρόκληση απέναντι στον εαυτό του. Θα τα κατάφερνε και όλοι οι υπόλοιποι θα ήταν θεατές στον θρίαμβό του. Έπρεπε να τα καταφέρει...

Μια θέση ανταποκριτή στη Νέα Υόρκη από τον εκδοτικό του οίκο ήταν το προσωρινό διαβατήριό του για να βρίσκεται εκεί. Του εξασφάλισε το ενοίκιο και τη δημοσιογραφική βίζα. Μέχρι εκεί όμως. Τα λεφτά δεν είχαν σχέση με τα εισοδήματα που άφησε πίσω στην Ελλάδα. Είχε κάνει, βέβαια, κάποιες οικονομίες. Και αυτές οι οικονομίες θα τον πήγαιναν μερικά χρόνια. Δύο; Τρία; Ποιος ξέρει; Μέχρι να αρχίσει να γράφει και να δικτυωθεί στον χώρο του βιβλίου.

Δύσκολη πόλη η Νέα Υόρκη. Σε υποδέχεται στην αγκαλιά της έτοιμη να σου δείξει όλο τον κόσμο. Σε κάνει να νιώσεις κομμάτι της από την πρώτη στιγμή που πατάς το πόδι σου εκεί. Όταν όμως πάρεις τη μεγάλη απόφαση και γίνεις ένα με αυτήν σε βάζει στη σειρά. Και είναι μεγάλη αυτή η σειρά. Πρέπει να περιμένεις με υπομονή και με σκυμμένο το κεφάλι. Με σκυμμένο το κεφάλι...

Τα αποτελέσματα μετά από έναν χρόνο; Τα οικονομικά τού επέτρεπαν πια μόνο ένα καλό πρωινό. Δεν τον ένοιαζε τόσο πολύ αυτό. Κοινωνικές συναναστροφές; Οι άνθρωποι της πόλης θα σε δουν μια φορά. Η επόμενη, εφόσον καταλάβουν ότι δεν έχεις κάτι να τους προσφέρεις, δεν θα υπάρξει. Έτσι απλά. Ερωτικές συναναστροφές; Το άθιχτο κουτί των προφυλακτικών στο σπίτι του μαρτυρούσε πολλά. Εξάλλου, σε μια πόλη που η έννοια του φύλου έχει χάσει κάθε αξία, δεν μπορούσε να μπει στον ρόλο του παίκτη όπως ήταν στην Ελλάδα. Δεν τον ένοιαζε τι έφταιγε περισσότερο. Ότι οι τέσσερις στους δέκα άντρες ήταν γκέι ή ότι μπορεί οι έξι στις δέκα γυναίκες να ήταν λεσβίες; Ή, μάλλον, ότι οι γυναίκες σε αυτό το νησί ενδιαφέρονταν μόνο για το χρήμα. Ξερά για το χρήμα! Και αυτός δεν το είχε...

Είχε πια χαθεί και ο αρχικός ενθουσιασμός για το εγχείρημά του από τον κύκλο του πίσω στην Ελλάδα. Αυτοί που τον αντιμετώπισαν σαν ήρωα όταν έφυγε, ήταν σίγουρος ότι τώρα θα σχολίαζαν το πού εξαφανίστηκε και ότι τον έφαγε η μεγάλη μαρμάγκα της Αμερικής και η μεγάλη ιδέα που είχε ο ίδιος για τον εαυτό του. Ότι ήταν μεγάλος. Αλλά τελικά ήταν μικρός. Ήταν σίγουρος ότι τον αντιμετώπισαν σαν ήρωα όταν έφευγε γιατί πίστευαν ότι έτσι θα τον ευχαριστούσαν. Μέσα τους όμως θα πίστευαν περισσότερο ότι ήταν τρελός. Τους είχε γραμμένους στ' αρχίδια του. Γι' αυτό και του ήταν αδιάφορο ότι το τηλέφωνό του ήταν πια νεκρό. Δεν χτυπούσε πλέον...

Εκτός από αυτά τα σημερινά τηλεφωνήματα. Για μια στιγμή ήρθε πάλι στο μυαλό του το όνειρο. Ο αρουραίος. Το τραγούδι...

Because your eyes, your eyes, your eyes they burn like fire
Your eyes, your eyes, your eyes they burn like fire

Τουλάχιστον έγραφε. Έγραφε! Και σιγά σιγά έκανε έναν κύκλο γνωριμιών. Σιγά σιγά κάπου πήγαινε το πράγμα. Περίμενε κάποια ραντεβού το επόμενο διάστημα. Να γνωρίσει κάποιους ανθρώπους. Θα ήταν έτοιμος.

Η οικογένειά του. Το όνειρο. Ο αρουραίος. Μόνος του. Η Ελλάδα. Το τραγούδι. Μόνος του. Τα πόδια του πατέρα του. Το πρόσωπο του μωρού. Τα πρηξίματα. Το αίμα. Η πόλη. Η ματιά μιας κοπέλας. Ο τύπος από το απέναντι διαμέρισμα. Αρουραίος. Ένας ζεστός καφές. Η οικογένειά του. Μαύρο χιόνι. Ανάσα.

Your eyes they burn like fire...

Το τηλέφωνο τον τράβηξε από τον στροβιλισμό των σκέψεών του. Κοίταξε την οθόνη. Ήταν το ίδιο ελληνικό νούμερο. Θα πρέπει να βράδιαζε τώρα στην Ελλάδα. Ποιος ήταν; Απάντησε.

«Μάνο;» ακούστηκε μια γνώριμη, κουρασμένη φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Αλέξανδρε;»

«Ο Τίμος ρε!» ακούστηκε η φωνή να πνίγεται από λυγμούς. «Ο αδελφός σου ρε! Ο φίλος μου...»

Ο Μάνος σιωπηλός κοίταξε έξω από το παράθυρο. Ο μαύρος που έψαχνε νωρίτερα στα σκουπίδια του μετρό περνούσε από έξω σέρνοντας ένα καρότσι σουπερμάρκετ με τα υπάρχοντά του. Μιλούσε στον αέρα και φαινόταν εκνευρισμένος. Ο Μάνος για μια στιγμή νόμισε ότι η ματιά του έπεσε πάνω του συνοδευόμενη από ένα απειλητικό χαμόγελο. Η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής πνιγότανε από κλάματα.

«Ο Τίμος ρε! Ο αδελφός σου! Αυτοκτόνησε...»